Venskabsklubber

Samarbejde over landegrænserne, en ekstra dimension på rotilværelsen

Af Mogens Thomsen

En ekstra dimension på tilværelsen som roer i Hellerup Roklub er samværet med andre roere fra klubber, både i Danmark og uden for landets grænser. Det har altid været et godt råd til udlandsfarere, at gå til den lokale roklub og sige hej – jeg er roer, kan jeg komme med på en rotur?
Det kan også starte et venskab mellem klubber og et sådant venskab blev startet, da en ung roer fra Bad Godesberg kom til H.R. for mere end 40 år siden. I 1968 tog det rigtigt fart, da 5 HR'ere var med på Wassersportsverein Godesbergs påsketur på Mosel – en herlig tur, hvor vi også fandt ud af, hvordan druerne fra vinmarkerne, som dekorativt omkransede floden, blev til liflig moselvin i langhalsede flasker. Fire af de deltagende danske roere er stadig aktive i HR! Gennem årene er det blevet til mange ture med fælles deltagelse fra WSVG og HR samt HDR som også er kommet med i samarbejdet.

Billederne her på siden stammer alle fra en tur ved Lübeck i samarbejde med venskabsklubben Vassersportsverein Godesberg

I Tyskland har der været arrangeret mange ture på den smukke Lahnflod, Mosel og Rhinen, men også floderne Fulda, Werra, Weser, Main og Ems har set Hellerups stander og langtursflag på en båd, ligesom søer og floder rundt om Berlin og Lübeck.

Vi har kvitteret med ture i det Sydfynske Øhav, Smålandshavet, Storebælt og rundt om Bornholm.
Men ikke mindst ture til Sletten og gennem Københavns Havn er yndede, mål når Godesberg roerne gæster os.

At roere fra klubberne også får et indblik i kulturen og smukke landskaber undervejs er et ekstra plus. Mange gode venskaber er det også blevet til gennem de mange år. Det

er også blevet en god tradition, at vi deltager i hinandens jubilæer og klubfester.

Tidligere har vi også haft venskabsklubber i England først Maidenhead og senere et mangeårigt gensidigt besøgsprogram med Curlew Rowing Club i London, baseret på klubbernes ungdomsafdelinger.

Det er mit håb, at også fremtidige rogenerationer i Hellerup finder frem til nye og spændende venskaber med andre roklubber i ind- og udland.

Romateriellets udvikling – eller angsten for en svirvel

Fra åretolde og lossebomme til havelåger og kulfiberårer

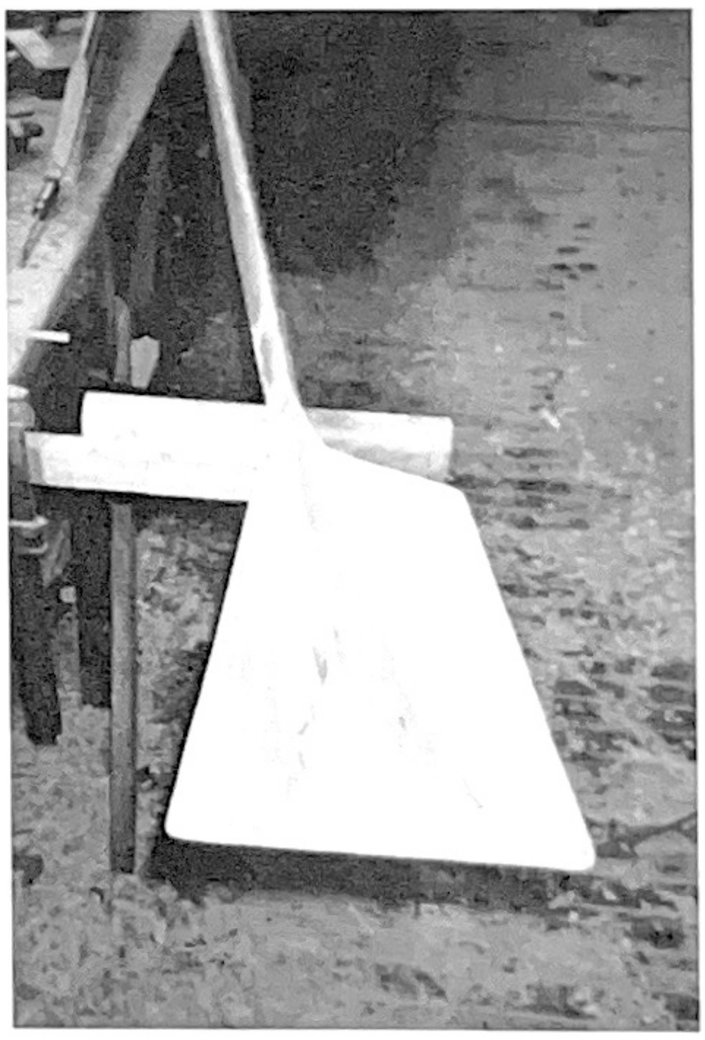
Af Thomas Weise

Jeg ankom som 14-årig knægt til Hellerup Roklub i 1981. Dengang foregik instruktionen knap så organiseret som nu, og derfor var der ingen problemer med at blive instrueret, selv om jeg ankom i juni. Og dengang var der stadig et begreb fra fordums tid, der hed "ungdomsroere".

En af mine første roture foregik i en helt ny fireårers inrigger, der hed KAI (hvilket den for så vidt stadig gør). Jeg viste de garvede roer min ekvilibristiske rostil ved at knække begge "faste åretolde" i bagbords side. Faste åretolde var noget som materielforvalter Troels Larsen brugte meget tid på at udskifte når talenter som mig og andre kaniner gebærdede sig i bådene. De bestod groft sagt af to træpinde med en given afstand som den læderbelagte åre med fedt kunne ligge "løst" og glide rundt i. Så man skulle ikke give slip på åren for så risikerede man at skulle ud og svømme efter den. Rokomandoen åren langs fandtes ikke. En ugle var som regel ensbetydende med en knækket åretold og en olm Troels.

Så da jeg i anden halvdel af 80'erne var blevet materielforvalter sammen med Klaus Prebensen blev vi enige om, at der måtte en revolution til. Så vi skar de faste åretolde af diverse både og monterede svirvler af plastic på i stedet for. Dette resulterede i, at et ældre medlem bekendtgjorde, at jeg havde ødelagt Åreknudens jubilæumsgave "KAI" ved at save åretoldene af den. Det varede dog ikke længe før folk lærte at sætte pris på, at man kunne "lade åren gå langs" ved blot at slippe den. Disse prototypesvirvler uden "havelåge" var pædagogisk farvet i rød og grøn. De knækkede når man satte for hårdt i. Senere kom der svirvler med havelåge. Denne pind, der skulle klappes op og ned mødte også meget modstand, da den blev introduceret. Senere blev også denne accepteret.

I 80'erne var bådenes skinner af metal, og rullesæderne havde for det meste ottekantede hjul.
For at lindre en smule hældte man lidt havvand i skinnerne. Når dette var tørret ud, fungerede det tilbageblivende salt som slibemiddel, og næste gang skinnerne fik havvand, fik roeren malet sorte streger

Et argentinsk forsøg på at lave big blade åre i træ

på bukser eller bagben alt efter årstiden. De fleste sæder havde dårlige gribere, der enten var bøjede eller faldet helt af. Især til kaproninger var det lidt trættende at samle sædet op i bunden af båden.
Så stor var succesen, da det succesfulde materiale fra damestrømper blev anvendt til at konstruere skinner til robå-

de. Da sæderne samtidig fik gribere af plastic eller træ, så sæderne blev hvor de skulle, var succesen total. Ja, selv de ottekantede hjul blev en saga blot, da folk ikke længere hældte havvand (slibemiddel) i skinnerne. Det vil sige nu rullede hjulene i stedet for at glide.

Da jeg startede i HR fandtes begrebet "lossebomme", hvilket var betegnelsen for de tunge outriggertræårer vi roede med. De var alt for lange til inriggere og man holdt tit inde på årens lakerede område da længden indenbords også var for stor. Dette førte til meget røde og brændende hænder hvis man havde roet langt og hurtigt. Den alt for store udenbords længde gav en meget tung årer at løfte ud af vandet, hvilket satte en naturlig grænse for kadencen. Engang oplevede jeg på årets første rotur, at en af de svagtseende medlemmer ved efterårets bådklargøring havde haft svært ved at finde "trægrænsen" ved årelakeringen, og derfor havde lakeret håndtaget med. Det øgede det i forvejen høje antal vabler på første rotur. I 1987 anskaffede vi den første kulfiberårer i HR. Disse lette årer mødte ikke meget modstand fra hverken ung eller gammel. Da vi senere fandt ud af at forkorte åren, så momentet nåede ned på, hvad der svarede til kun lidt mere, end det eliteroerne brugte i en otter, følte man at kadencen nærmest steg af sig selv. Og ikke mindst af alt kunne man nu "nå" træhåndtaget uden at sidde skævt.

Selve bådene ligner sig selv. Den største ændring har bestået i, at vi nu primært køber limede inriggere, der er lavet af 5-lags laminattræ, der er stærkere end reelt træ, som de nittede inriggerne udelukkende var lavet af. Dette har sænket antallet af revner i bådende markant, og utætte både er ikke noget man længere er vant til, i hvert fald ikke blandt de nye både. Desuden er vi sluppet af med meget af den "tværgående indmad", der besværliggjorde slibning og lakering af bådene. Vi har stadig væk mange klinkbyggede træscullere, hvor de nyeste er fra 50 års jubilæet (Focus og Holger). Måske får de renæssance en dag. De bygges ikke mere, så det gælder om at passe på dem.

"Inge", der er en tung dobbelt treer-gig af plastic har ligget på samme plads siden jeg kom i 1981, og den benyttes kun, når man er fire eller syv roere, der skal ud.
Da vi fik kvinder i roklubben i 1992 fik vi også en materielmæssig fordel, da der blev bygget et aflukket værksted med 2 varmekanoner. Nu kunne vi lakere både i bådhallen selv om det blev koldt uden for. Indtil da havde man båret bådene ind igennem herrernes bagerste omklædningsrum, og lakeret dem i herrernes midterste omklædningsrum, hvor navnene på fordums tids både stadig hang i det uisolerede loft.

Klubhuset

Historien om klubhus, bådehal og omklædningsrum

Af Henrik V. Larsen

Allerede i 1929 afsøgte de senere stiftere af Hellerup Roklub områder ved bl.a. Charlottenlund Fort for muligheden af placering af en hereroklub i Gentofte Kommune. (Damernes Roklub lå på dette tidspunkt nord for Hellerup Havn og Skovshoved Roklub var ikke stiftet endnu). Området var stadigt militært område. Der viste sig så en mulighed i 1930, idet A.P. Møller havde solgt hele arealet syd for Hellerup Havn til Gentofte Kommune. Her lå der nogle bygninger, der var lejet ud til Palladium. Begge kajakklubberne var på det tidspunkt placeret, hvor den nuværende indkørsel til Sejlklubben ligger. Gentofte Kommune ville gerne hjælpe både de mandlige roere og kajakfolket. Først fik vore folk foreslået et areal vest for Palladium, men man fik forklaret, at det var alt for besværligt for den kommende roklub med forventet 200 medlemmer (klubben var endnu ikke stiftet!) at bære bådene hele vejen ned til vandet.

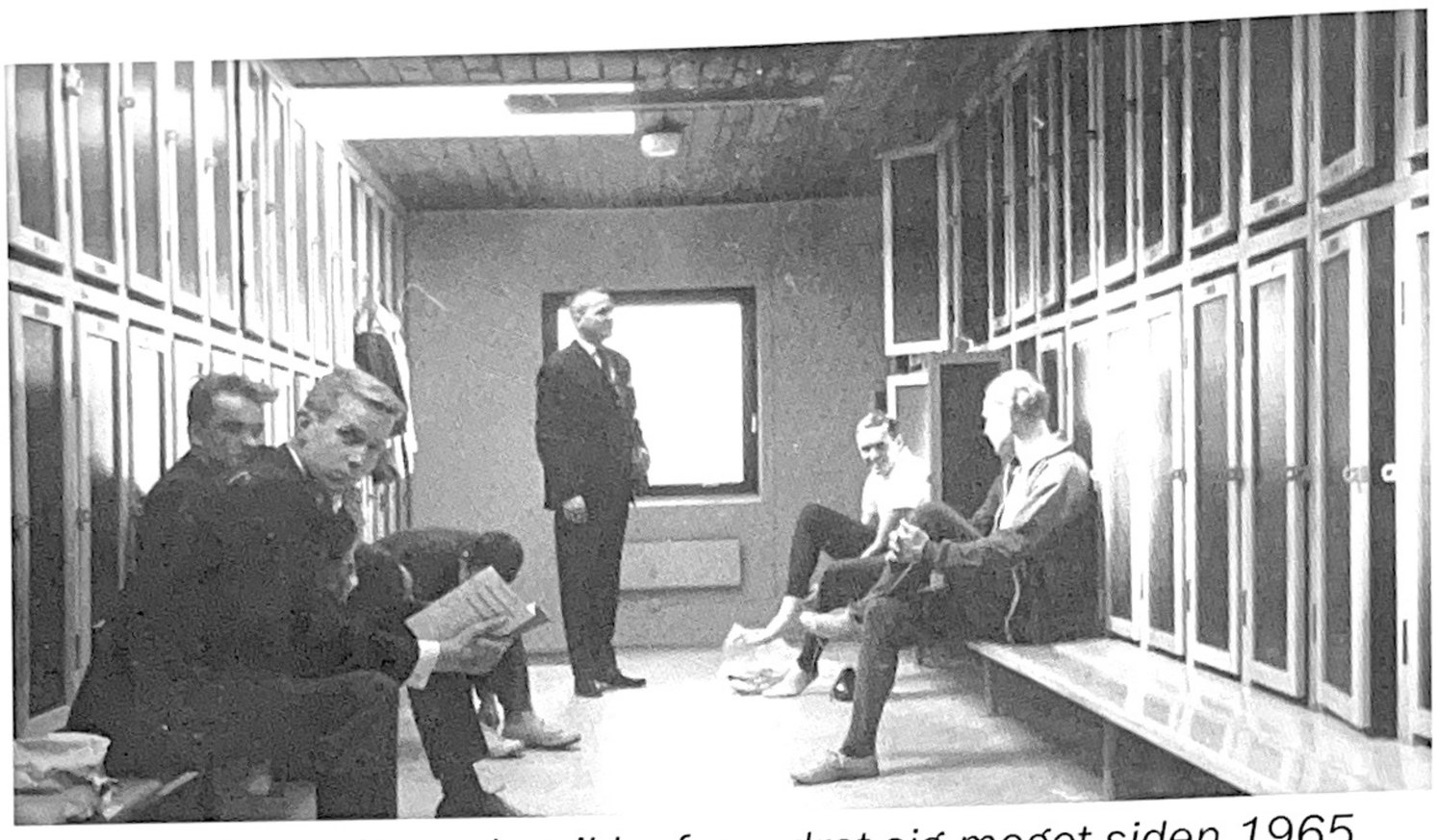
Øverst: Roklubben i træ og gasbeton.

Modstående side: I 40'erne blev klubbens lokaler Schalburgteret.

Nederst: Opholdsstuen med kontoret ud mod vandet indtil 1961.

Det ender med at H.R.-folkene får stillet det nuværende areal til rådighed af Gentofte Kommune og den 17. maj 1931 indvies de to træ-bådehaller + det mellemste omklædningsareal (heraf udgør et hjørne bestyrelseslokale, mens resten er omklædningsrum med 231 skabe) og herre bad indrettet med "WC-Rum, Urinal og Styrtebad". Lokalerne skal kun benyttes om sommeren.
Samme efterår udvides gårdpladsen mod øst, så den bliver væsentlig større.
I 1933 får H.R. tilbud om at leje "beton-bådehallen", som er en del af et større nybyggeri, der bl.a. skal huse Damernes Roklub. Man takker ja, selvom det vil betyde en årlig leje på kr. 700,-.
Allerede i 1934 er man i gang igen, idet der bygges den første opholdsstue, som udgør det der svarer til den sydligste halvdel af den nuværende opholdsstue. Udgifterne løber op i kr. 2300,-.
Samme år anskaffer roklubben sig en brugt otter fra K.R. for kr. 400,-, så derfor opføres "Otterskuret" bagerst på grunden. Otteren bæres bagom Palladium ad gangstien og sættes i vandet inde i havnen. Båden sælges igen i 1937.
I 1941 udvides omklædningsfaciliteterne med det bagerste omklædningslokale for en pris af 5-6.000,- kr.
Næste udvidelse kommer i 1951, da "Opholdsstuen" bliver gjort næsten dobbelt så bred. Det skal bemærkes, at bestyrelseslokalet var placeret yderst med udsigt til vandet, mens medlemmerne havde udsigt mod nord til bådepladsen. Man mente, at det var vigtigt at bestyrelsen havde "det store overblik".
I 1962 blev klubben virkelig moderniseret, idet opholdsstuen og bestyrelsesrummet blev revet ned, og den nuværende opholdsstue så dagens lys. Nu var bestyrelseslokalet "flyttet" ind i bunden, så medlemmerne havde den fulde udsigt til vandet. Materialerne var det moderne gasbeton og køkkenet var tip-top med linoleum på gulvene og serveringslem ud til gårdspladsen! Der var mursten på gulvet i den nye entré, der havde ind- og udgang både mod nord (som nu) og mod syd.
Omkring 1970 ombygges de midterste omklædningslokaler til et stort rum med nye grønmalede, lukkede skabe hele vejen rundt. Dette gav

Herreomklædningen har ikke forandret sig meget siden 1965.
På venstre bænk: Ole Tougaard og Jesper Hansen.
På højre bænk: Mogens Thomsen og Poul E. Fuchs.

mulighed for udlejning i dagtimerne af både opholdsstuen og "mellemste omklædningsrum" til bridgeklubber bl.a. styret af Kirsten Lauritzen.
De seneste større ombygninger daterer sig tilbage til 1993 og 1994, hvor først dameomklædningsrum og badefaciliteter indrettes og året efter flyttes køkkenet fra nordsiden til sydsiden og et gangareal etableres ned gennem klubben. I den forbindelse bliver bestyrelseslokalet helt eliminiteret, idet damebadet optaget dette areal i dag.
Dette er den korte beretning om nogle bygninger, der i begyndelsen blot skulle skærme for nogle både og nogle mænd, der hurtigt skulle skifte tøj, ro en tur og hurtigt hjem efter et bad. I dag skal vore bygninger opfylde helt andre krav. Roning er blevet en "hel-års" sport og medlemmerne kommer både morgen, middag og aften – sommer og vinter. Ergometer-roning har fået stor udbredelse og nye medlemmers krav til sportsklubber er steget. Det er vigtigt, at vi også fremover kan indfri disse forventninger.

SKOVHUSET – Øresunds Perle!

Roklubbens herlige sommerhus i Sletten er målet for mange weekend-ture

Af Jan Bruun Andersen

På Gl. Strandvej i Sletten ligger roklubbens sommerhus Skovhuset tæt ved vandet og for foden af en skrånende skov. Det oprindelige sommerhus, der blev købt i 1954, – lignede det gule, der ligger foran Skovhuset ned mod vandet. Et nyt blev opført i 1976 til erstatning for det, der en jul/nytår blev vandskadet efter at være udlånt til en ungdomsklub fra København. Dengang var der rigtige vintre, så hvis man ikke lukkede for vandet behørigt, ja så sprængtes vandrørene og Skovhuset lignede et isslot. Heldigvis dækkede forsikringen, så vi i dag stadig kan nyde godt af det, som forudseende bestyrelsesmedlemmer så tidligt fik øje på.

Da det blev købt var mange af husene sommerhuse og alle huse havde en fantastisk faciitet, nemlig at de alle skulle have strandret og adgang til Lave Skov.

Skovhuset har naturligvis været mål for mangen en rotur i

Herover: Skovhuset siden 1976
På modstående side, forneden: Skovhuset 1954-75

godt som dårligt vejr og det er jo naturligvis et kæmpeplus, at 12 mennesker kan sove i tørvejr. Der var så indbygget en forpligtelse til at slå græsset og udføre andet nødvendigt havearbejde m.v. i den udstrækning tid og kræfter tillod det. Der har også i en periode været fast udstationeret en eller flere både, der lå på græsset nede ved vandet. At ro derop er vel en af de dejligste roture i Danmark. Ikke alle har haft god tid til at nyde udsigten, for nogle har det været et mål at ro på kortest mulige tid. Den hurtigste tid et sat i 2000 af Thomas Weise, Per Hansen og Jonas Waarst og er på 1 t. og 50 min. Naturligvis i godt vejr, men prøv at slå den!!

Skovhuset har også dannet ramme om mange bestyrelsesmøder og fester. Kurser med orienteringsløb i Lave Skov var en fast bestanddel af styrmandskurser. Skoven er jo ikke stor, men visningen på kompasserne og aflæsningen på orienteringskortene var ikke altid helt koordineret så mange spæde råb "hvor er jeg?" kunne høres rundt omkring i skoven.

Også ungdomsroerne har nydt godt af Skovhuset. Der skulle jo hele tiden foregå noget, og om natten blev der arrangeret såkaldte BØH-mandsløb. Det gik ud på at flere af lederne havde skjult sig, og når så ungdomsroerne under skrig og skrål prøvede at finde vej gennem skoven, skulle man springe frem og sige BØH med mange spændende resultater til følge. En gang gik det dog hverken værre eller bedre end at en af de gamle roere, der havde skjult sig i mørket, var faldet i søvn. De kvikke ungdomsroere havde dog fundet ham og måtte vække ham med ordene: "husk lige, at du skal sige BØH!!"

Et hus som Skovhuset har ikke kunnet holde sig så godt og så længe uden at nogle havde gjort noget for det. Uden at forklejne nogen, skal nu afdøde tidligere ungdomsleder Karl Møller dog fremhæves for en så fantastisk indsats både der og i selve klubben. De der kendte Karl Møller vil kunne huske, at Skovhuset lignede en prydhave med blomster og bede og frugttræer i alle afskygninger og en græsplæne som en golfbane. Han tog derop flere gange om ugen på sit pensionistkort og malede og regerede altid med sin fynske uselviskhed på forbilledlig vis. "Husk hvis I maler huset udvendigt, at det skal være den farve, der hedder saltgrøn" og det huskede vi selvfølgelig. Dengang (indtil slut i forrige århundrede) lå der også et sommerhus, der hvor naboen mod nord nu har bygget et nyt hus. Her boede Fru Thomsen som når ingen fra roklubben var der, altid så efter huset og tilkaldte Karl Møller, hvis der var noget galt. Tiderne har ændret sig, men stedet er stadig lige attraktivt.

Klaus Prebensens glæde over at nå Skovhuset er enorm.

RO OG ORDEN

Klubbens love, reglementer og vedtægter fortæller også historie

Af Eivind Kramme

Klubbens "love og reglementer" har sin oprindelse fra tiden omkring børskrakket i New York, uden sammenligning i øvrigt. I virkeligheden blev de første initiativer til at oprette en roklub i Gentofte taget omkring 1910, hvor det dog ikke lykkedes initiativtageren grosserer Trolle at få gjort kommunen interesseret. Først 20 år efter fik en gruppe af egnens driftige mænd færdiggjort 2 års arbejde for stiftelse af Hellerup Roklub den 5. marts 1931.

De første retlige tiltag drejede sig om at få Gentofte Kommune til at stille et passende areal til rådighed på Palladiumgrunden ved Hellerup Havn.

Ved den stiftende generalforsamling i marts 1931 var bådehuset under opførelse. Byggeriet blev færdiggjort i det tidlige forår, og klubbens officielle åbningshøjtidelighed fandt sted den 17/5 1931. Feststemningen blev leveret af 300 deltagere med indvielsestale af kommunalbestyrelsens formand oberst Parkov.

Eneste ændring i stiftelsesgrundlaget var klubbens navn "Gjentofte Kommunes Roklub", der blev forkastet til fordel for klubbens nuværende navn.

I de ældste vedtægter finder vi også retlig regulering af medlemmernes beklædning, hvor rodragten dengang bestod af almindelig hvid rotrøje med klubbens stander og mørkeblå robenklæder. Landgangsdragten var hvid ulden sweater med klubbens stander og lange hvide benklæder, sokker og hvide sko. Hvis man benyttede jakke skulle denne enten være mørkeblå eller den af klubben anerkendte klubjakke. På en generalforsamling i 1939 blev fremsat kritik af, at formanden ikke som påbudt var mødt i festdragt til årets rofest. Formanden undskyldte sig med at møl havde indtaget det meste af hans benklæder.

Ved rofester i 30'erne var det i øvrigt almindeligt, at man ansøgte skovrideren om tilladelse til at plukke bøgegrene i Dyrehaven til udsmykning af klubhuset.

En vedtægtsbestemmelse, der påkalder sig særlig interesse, er bestemmelsen om, hvem der kan optages som medlemmer.

Frem til 1974 var der krav om, at optagelse kun kunne finde sted efter såkaldt proponering, som vi også kender fra de lukkede brødremenigheder.

Indtil en skelsættende begivenhed på generalforsamlingen i 1992 kunne som aktive medlemmer kun optages mænd. Kvinder var henvist til en tilbagetrukket position som passive. I forslagsstillernes charmeoffensiv over for kvinderne i 1992 blev henvist til et ønske om "at gøre HR mere tidssvarende med hensyn til medlemmernes køn". Jeg synes, at kvinder både er bevaringsværdige og tidssvarende.

Det var også i en lang periode af klubbens historie et krav, at man skulle være uberygtet. Dette krav bortfaldt i 1983, hvorefter vejen var banet for mit eget medlemskab i 1987.

Generalforsamlingen er klubbens højeste myndighed og den er i Hellerup Roklub kendetegnet ved udøvelse af denne myndighed med stor respekt for fællesskabet, og ikke mindst for "lange seje åretag" fra medlemmer, der på forskellig vis udfører et kæmpe arbejde for klubbens og roernes trivsel.

Tillykke du kære gamle roklub og tak for god ro og orden.

Uddrag af HRs vedtægter

§ 1. Navn, formål, hjemsted

1.1 Klubbens navn er Hellerup Roklub med hjemsted Strandparksvej 44, 2900 Hellerup.

1.2 Klubbens formål er at give medlemmerne adgang til at dyrke rosport.

1.3 Klubben er medlem af Dansk Forening for Rosport.

§ 2. Medlemsforhold

2.1 Klubben består af aktive og passive medlemmer.

2.2 Optagelse

Optagelse som medlem finder sted ved skriftlig ansøgning til bestyrelsen.

2.3 Optagelsessøgende skal i en indmeldelsesblanket afgive erklæring om svømmefærdigheder.

2.4 Optagelse har fundet sted, når indmeldelsesblanketten er påtegnet af bestyrelsen, og indmeldelsesgebyr/kontingent er betalt.

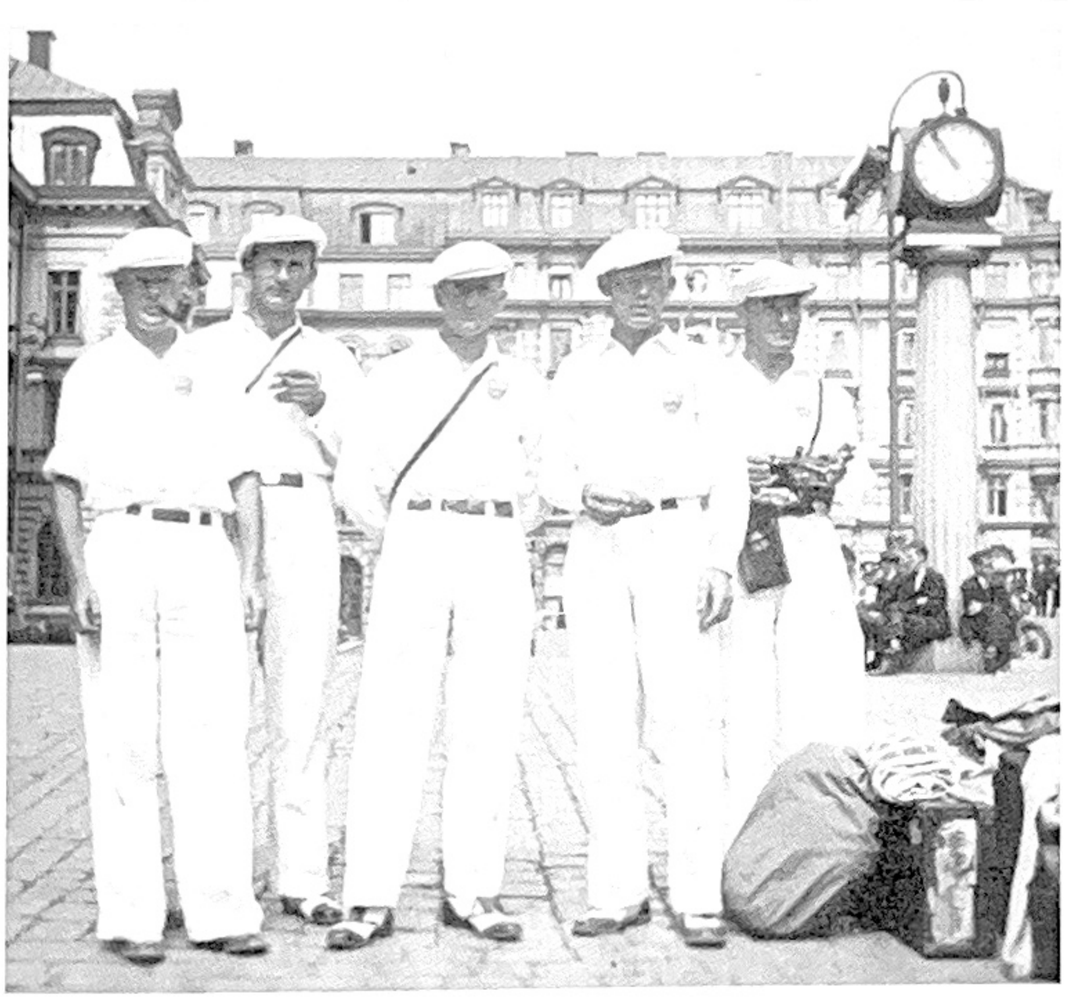
2.5 Bestyrelsen kan standse tilgangen af aktive medlemmer.

Tights skal sidde tight!

Roernes klædedragt har gennem tiderne været genstand for megen opsigt og udvikling

Af Marianne R. Hansen

I gamle dage - har jeg hørt - havde roere det fine tøj med i båden. Selvfølgelig var de tækkeligt klædt på under ro-

Herover: HR'ere i Stockholm (1937).

Til højre: 1991-moden præsenteres i Limfjorden.

ningen, men når de gik i land var det med landgangstøj, og der var skam standarder for, hvordan det skulle se ud. Damerne havde lange mørke nederdele, knapstøvler og hvide stivede bluser, mens herrerne var klædt helt i hvidt. Man kan nemt forestille sig at pressefolderne sad de forkerte steder, når de fine sager blev pakket ud, men det gav indtryk af, at der kom ordentlige folk på kajen. I den store HRU tid i 50 og 60'erne var ungdomsroernes landgangstøj grå.bukser og blå busseronne. På busseronnens ærme kunne man se om roeren var styrmand = en vinkel eller instruktør = to vinkler.

For ca. 35 år siden var en anden form for landgangstøj meget brugt og meget populært blandt HR roere. Der var jo som bekendt på det tidspunkt kun herrer i klubben, og det lignede de så sandelig også med grå gabardine bukser, pæne med pressefolder og gerne opslag, sorte sko, hvid skjorte og mørkt slips. Men det vigtigste var dog jakken. En mørkeblå blazer, helst af fint fabrikat med påsyet klubemblem. Dette klubemblem gav store frustrationer i de små hjem, specielt hos mødre, koner, søstre eller andet kvindeligt islæt. Det var selvfølgeligt pænt dette emblem, men enormt tykt og næsten umuligt at sy på. Nålen skulle både være kraftig og spids, men samtidig så kort, at den kunne mingeleres til syning inden for brystlommen, som emblemet jo sad på. Og hvorfor så alt det brok over et enkelt emblem? Jo, hver gang der var fest, blev der af en eller anden grund spildt eller tabt noget ned af jakke. Det havde muligvis noget at gøre med en vis trang til at stå og hænge under skiltet med Hells Inn og synge: "Tænk hvis Øresundets vand gyldent øl var!" i stedet for at svinge de indforskrevne damer og få lidt motion. Derfor skulle jakken renses – uden emblem – og så skulle emblemet sys på igen. Men flot så de ud, de herrer. Nu er landgangs- og festtøj mangfoldigt og tak for det. Landgang foregår i rotøj, fest foregår i hawaii-, cowboy- eller gallatøj.

Det tøj roere har på i båden har ikke fulgt så stramme regler, men alligevel undergået

store forandringer. Jeg husker, at have set tykke, meget tykke knælange robukser med indbygget numsefryd. De må have været år om at tørre! Bluserne var ofte hvide og gerne med noget orange HR logo på ryggen. Så kom tiden, hvor man forsøgte sig med noget unisex – altså ens tøj til dem fra herrernes roklub og dem

fra damernes roklub. Det var et jogging sæt med mellemblå bukser og hvid trøje. Kanterne på trøjen var blåstribede og der var et fint HR/DR logo med årer og det hele på ryggen. Pænt, men upraktisk f.eks. til langture p.g.a. den hvide bluse og dens store sugeevne. En fast klubdragt, som følger med tidernes skiften med hensyn til mode og materialevalg har klubben ikke magtet at indføre. Der har været tiltag i den retning, og mange har skrevet sig på diverse lister, men det er aldrig rigtigt slået igennem, nok fordi vi er individualister til trods for, at vi tit er i samme båd.

Med hensyn til uniformering kan man sagtens se en flok som reklamerer for diverse firmaer og produkter. Det kan være Øbro Træ, Budweiser eller NovoNordisk, andre praler ved rygmærke af at have roet Sjælland rundt, og andre igen signalerer år efter år, at de har roet over 1000 km i sæsonen. Den eneste nyere klubforanstaltede rodragt til sommervejr, er en heldragt med halvlange ben og uden ærmer. Blå og orange og tiltænkt hurtigroning med kun lidt vindmodstand. Det er ikke mange den sidder pænt på – igen: Vi har ikke standard mål og tendensen går også indenfor sommeroutfit hen imod individuel påklædning. Svedtrøjer tager sveden, sandaler kan lukke vand ud igen, tights holder så godt på det hele og bikini overdele tillader sol påvirkning, mens kasket med arabernakkeslør virker modsat. Mangfoldigheden i påklædning afspejler mangfoldigheden i medlemsskaren både hvad angår miljø og etnisk baggrund samt form og figur.

Og så lidt historier om brug af tekstiler til robrug:
Da Fuchs for en del år siden rundede de 80 år blev der holdt en mægtig fest. En af gaverne var et par robukser af den ældre slags, godt sugende og vide. På rumpen var der appliceret: "80 år på bagen" – ret sjovt, ikke?

En roer kunne ikke finde sine nye tights, som havde hængt frit tilgængeligt i omklædningsrummet. Efter et par uger var de der pludselig igen. "Nåh – er det dine? De er lige blevet Danmarksmester"
Et par bemærkninger fra exroere: Jeg kan ikke bære båd, det gør ondt i mine fødder, for jeg bruger jo ikke sko. Jeg falder ned af sædet – det er fordi jeg bruger silkebukser.
Som finale lige et godt råd eller nærmere et krav: Når I gode rokammerater af begge køn gør den store indsats at tabe jer i sundhedens og skønhedens navn, så sørg lige for at tøjet følger med. Hængerøv i tights er ikke godt, for - tights skal sidde tight.

HRs køkken

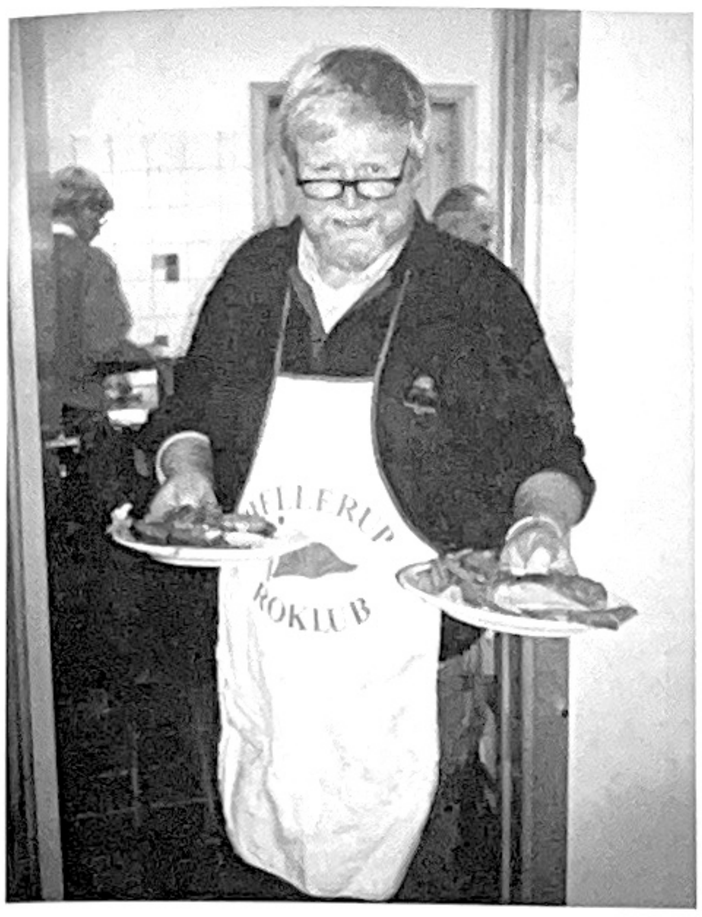
Køkkenglæder, kaffe og grill — og de mange frivillige kokke

Af Anne Marie Loff

Et centralt punkt for meget af aktiviteten i Hellerup Roklub er køkkenet. Jeg har kun erfaringer at dele ud af, fra de foregående 12 sæsoner, dvs. perioden hvor jeg har været i klubben. Dette er dog også perioden, hvor der blev bygget nyt industri køkken samt at der kom kvinder i klubben.

En del af dagligdagen for mange medlemmer i HR starter med en gang morgenroning efterfulgt af morgenmad. Herefter skilles man for at fortsætte dagen med ny energi i kroppen. I løbet af dagen spises der medbragte madpakker. Dette kan være før eller efter en rotur eller blot fordi der var mulighed for at smutte forbi og nyde udsigten. Så begynder alle de der har tidligt fri fra arbejde at dukke op til eftermiddagsroning. Dette kræver selvfølgelig en kop kaffe evt. med brød. Senere kommer alle de, der skal ro ved 17.00- 18.00 tiden, og bagefter, har mange lidt mad med til at varme i ovnen, eller man henter lidt i Brugsen, og så er der sammenskudsgilde gerne ved grillen.

Køkkenet anvendes også til

køkkentjans i løbet af sommeren for at lære køkkenet og klubbens fortræffeligheder at kende.

Køkkenet i HR og funktionen af dette tages i dag som en selvfølge. Det er stort, lyst, lækkert og til at arbejde i, også selv om det skal gå tjept. Det gamle køkken, det var lille og slidt og trængte til en stor omgang kærlighed. Vi ved, at der blev lavet meget mad i det gamle køkken. Men hvad med de stakler, som skulle arbejde der? Heldigvis var der nogle der havde sans for proportioner og fik bygget et nyt i vinteren 93-94. Derfor har vi i dag et industrikøkken, der kan tåle at blive brugt.

grill om sommeren og onsdagsspisning om vinteren. Dette båret af den frivillige indsats til glæde for alle. Når man skriver sig på listen til onsdagsspisningen forventes det også, at man selv tager tre madtørne – og mange frivillige kokkegrupper har lavet spændende madoplevelser onsdag aften. Mange fester tager udgangspunkt i køkkenets kapacitet, når standerhejsning, julefrokost, kaninåb eller lignende skal fejres. Her ud over har kaninerne en

Man kan følge med i spejlet

Ergometerroning er blevet et nyt samlingspunk i HR

Af Lisbeth G. Hansen

I 1995 skrev jeg en sang til årets nytårsfest, hvori der stod:

"Ergometerroning kræver, at man er speciel
- for os andre ligner det tortur, der slår ihjel"

Ordene har jeg nu nok taget lidt i mig igen, men fra slutningen af 1980'erne, hvor HR fik sit førte roergometer og i de første mange år frem, tænkte de fleste, at det bare var en anskaffelse til de fanatiske kaproere. I starten blev det da stort set også kun anvendt af en ganske lang fanatiker (Thomas Weise) der om sommeren rundede de 5000 km på vandet og om vinteren sad i det gamle omklædningsrum, hvor temperaturen let kunne nå 0 grader om vinteren. Der skulle arbejdes for varmen og det blev der. Ikke ligefrem noget der inspirerede bredden i klubben, men det lykkedes dog det lange hyl at overtale Jonas Waarst til at stille op mod eliten til DM, hvor han i første forsøg fik en sølvmedalje i juniorklassen – kun slået af en senere olympisk deltager. Jonas havde givet sig – faldt sidelæns ud af ergometret og gispede efter vejret i en sådan grad, at man unægteligt kom til at tænke på en søløve. En præstation der prompte resulterede i et landsholdstilbud, men Jonas foretrak at forblive tro mod vores motionsklub. Det blev dog ikke klubbens sidste medalje udi denne specielle disciplin. Motionsklub eller ej, så er der fostret en del sjællandsmesterskaber, danmarksmesterskaber og et en-

Morten Svarre og Steen Hensch har fundet måden til at få en "nærved-og-næsten" oplevelse.

kelt verdensmesterskab ude i det kolde omklædningsrum. Fuchs, der ellers fandt denne sport temmelig grinagtig fik en lidt anden opfattelse, da han i 1991 selv vandt DM i sin aldersklasse (80 år) og samtidig satte ny verdensrekord. Og Thomas, der ikke ville stå tilbage for Jonas vandt DM i 2001.

Siden er der blevet investeret i en del nye ergometre men langt fra nok. Pinslen har bredt sig som ringe i vandet og i dag er det ikke sjældent, at man ligefrem må stå i kø for at kunne nyde en tur i det nye motionsrum Arne og Axel med en række velvillige hjælpere har fået etableret. Vi har fået et dejligt ergometerrum med spejl, hvilket har den store fordel, at man kan se i spejlet, hvornår man er træt, hvis man ikke lige skulle have opdaget det, samtidig kan man i spejlet følge med i klubbens øvrige liv, hvilket jo er en herlig sidegevinst.

Fra at være en lidt obskur sport, er ergometerroningen i dag blevet et samlingspunkt, der har ændret klubbens vinterliv fundamentalt. Hvor der for år tilbage var stille i klubben en almindelig vinterdag, er der i dag liv på stort set et hvilket som helst tidspunkt - og temmelig hårdt arbejde! Ergometrene bliver brugt bredt i klubben af både ældre og unge, motionsroere og af en lille skare, der konstant jagter nye personlige rekorder. "No pain no gain", som Kåre udtrykker det.

Ergometerroningen er også rammen for en 5-6 hyggelige "vinter-kom-sammen-aftener". Vi har i de seneste 6-7 år deltaget i det landsdækkende otter-grand-prix, 8GP. Et vældigt hyggeligt arrangement, hvor man stiller op i hold af 8 stk. roere og i ét ergometer ror diverse distancer. Der startes langsomt ud med 2x500 første gang og sluttes af med, at man ror en hel maraton. Og så kæmper alle klubber mod hinanden. Vi stiller som regel op med et "hygge-hold" og et hold for de mere selvpinende typer, der i kampens hede råber og skriger uhæmmet på hinanden. Alt sammen kun for sjov og arrangementerne sluttes typisk af med en hyggelig middag, hvor en række frivillige kokke stiller op (måske for at slippe for at komme på rohold). Stor tak til kokkene.

Ergometrene bruges også i forbindelse med instruktion af nye roere, der her kan få den første idé om, hvad roning vil sige. Trods den brede skepsis i starten har der været tale om en god investering, og ergometrene er helt sikkert kommet for at blive. Det bedste ved romaskinerne er måske, at man efter 5-6 måneder virkelig glæder sig til at komme på vandet igen - det er nu engang det bedste.

Aktiviteter i Hal 3

Vinteraktiviteter med gymnastik, styrketræning og badminton i Hal 3

Af Jens Tarp

Inden for rosporten er det en tradition, at roklubberne tilbyder sine medlemmer vinteraktiviteter. I Hellerup Roklub fik vi med Hal 3 mulighed for at tilbyde vore medlemmer gymnastik, badminton og styrketræning med udgangspunkt fra lokalerne på Strandparksvej.

Historien om Hal 3 starter ved et møde i november 1975 mellem Sammenslutningen af Idrætsforeninger i Gentofte Kommune (SIG), Teknisk Forvaltning og daværende formand for teknisk udvalg Ellis Tardini. På mødet oplyser Ellis Tardini, at der kan indrettes en gymnastiksal i Hal 3 og at projektet overvejes optaget på kommunens anlægsplan.

Baggrunden var bl.a., at Gentofte Kommune havde købt Palladiums bygninger på Strandparksvej med henblik på at skabe bedre faciliteter for fritidslivet i kommunen. Hellerup Sejlklub var flyttet ind i hovedbygningen og Hal 1. Der var ikke truffet endelig beslutning om anvendelsen af resten af bygningerne, herunder Hal 3 og biografen.

Ellis Tardinis udspil satte gang i en række initiativer hos SIG, der i 1978 udsendte en rapport om idrætsforeningernes ønsker og behov. DR's formand Lissy Nielsen tog sammen med Torben Nielsen (fmd. Kajakklubben Nova) og undertegnede (kasserer i HR) initiativ til at nedsætte en arbejdsgruppe bestående af alle søsportsklubberne i Hellerup Havn, som sammen skulle argumentere for projektet.

Resultatet af bestræbelserne udeblev ikke og i efteråret 1979 var Hal 3 klar til brug. Den gamle hal havde fået et

nyt gulv, der var opsat ny belysning og vægge var blevet malet. Arbejdsgruppen blev et permanent udvalg med titlen "havneudvalget". Det fik af SIG og kommunen eneret til at fordele timerne i hallen mellem klubberne hjemmehørende i Hellerup Havn. Havneudvalget fik godkendt, at andre brugere ikke skulle have adgang til Hal 3; argumentet var og er, at der ikke blev etableret omklædningsfaciliteter i forbindelse med hallen.

Havneudvalget, som stadig er aktivt, dannede hurtigt rammen om et godt samarbejde mellem klubberne i Hellerup Havn. Samarbejdet kom også til at danne rammen om fælles initiativer til at etablere og udstyre styrketræningslokalet ved siden af Hal 3 i det lokale hvor Palladium havde haft en biograf.

For Hellerup Roklub fik adgangen til Hal 3 og styrketræningslokalet hurtig stor betydning. Den traditionelle klubaften om onsdagen i vintersæsonen med spisning og sauna fik en ny og livskraftig dimension. Vores første træner om onsdagen, Benny, introducerede os for ny begreber som opvarmning, cirkeltræning og

afspænding. Alt sammen under kyndig instruktion og ledsaget af musik tilpasset programmet. Det var noget helt andet end major Peder Hansens stavgymnastik på Tranegårdsskolen.

Søgningen til onsdagsgymnastikken har siden begyndelse af 1980erne udviklet sig meget. I sæsonen 1980/1981 var der gymnastik 24 gange med en gennemsnitlig deltagelse af knap 14 medlemmer. I de sidste sæsoner har deltagelsen ligget på et niveau som er to til tre gange højere.

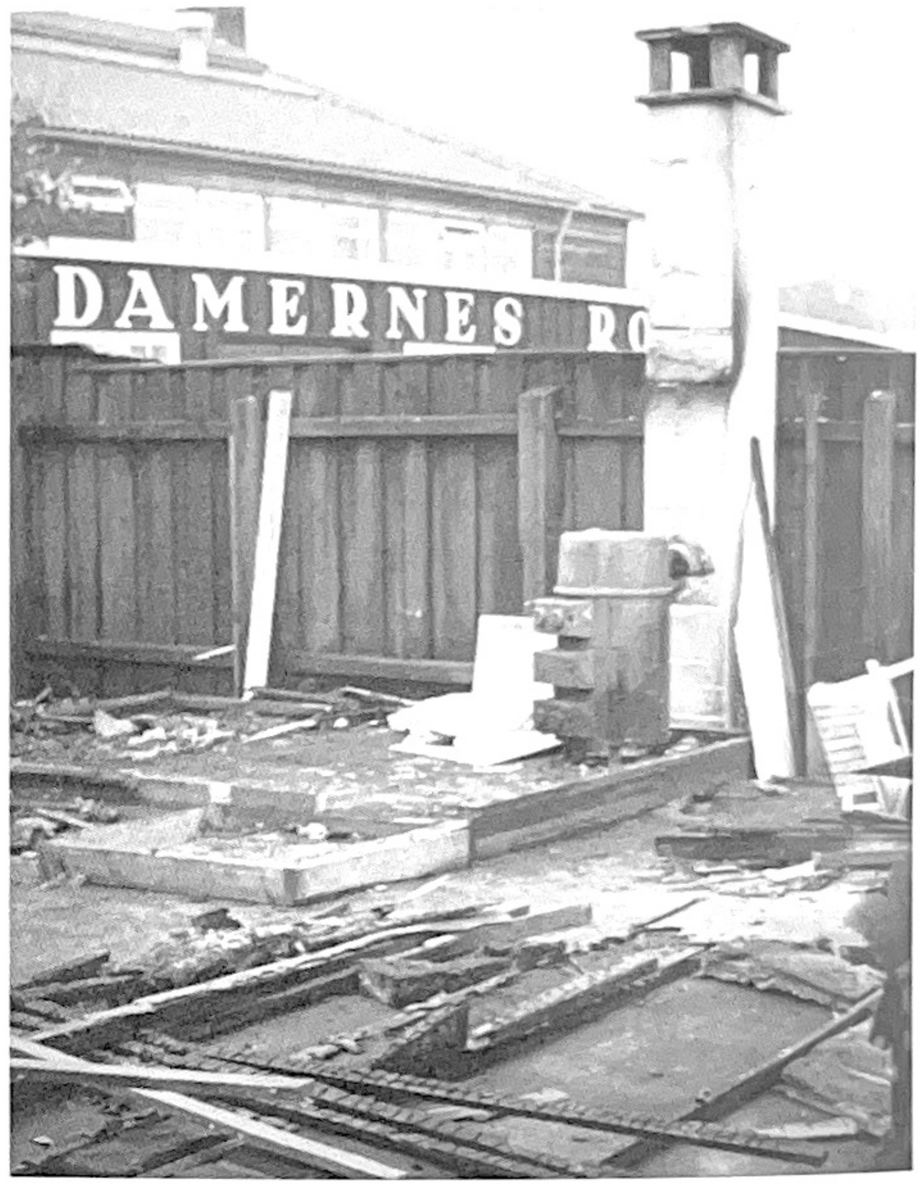
Adgang til faciliteter og godt samarbejde med andre klubber er vigtig for vores klubs udvikling. Det er Hal 3 og samarbejdet med de øvrige klubber i Hellerup Havn et godt eksempel på.

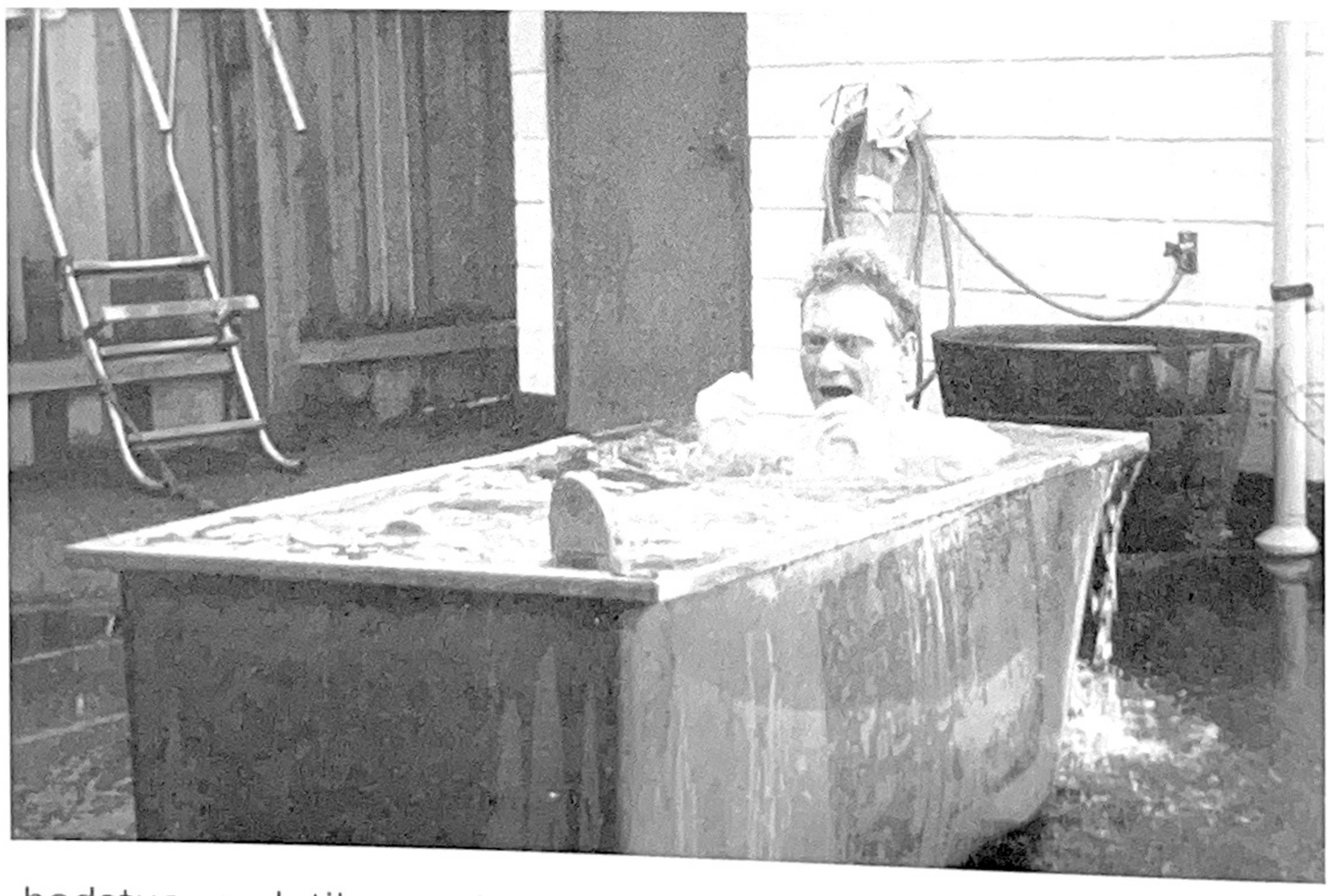
Livsnyderne

2 gange brand med "Røde Maren" og mange andre svedeture

Af Mogens Thomsen

I januar 1950 blev HRs første badstue indviet, den blev døbt "Drivhuset". Det var en finsk badstue, der stod på Gentofte Stadion, den blev købt for 500 kr. I de følgende år hejste man isbjørnestanderen, ved standerstrygningen og halede den ned igen ved standerhejsningen. Men i oktober 1955 brændte den første træ-

badstue ned til grunden, da badstueovnen antændte isoleringspladerne.

En ny og større badstue blev opført i gasbeton og indviet i december 1955. Den gamle koksfyrede badstueovn – kaldet "Røde Maren", fulgte med til den nye badstue. Medlemmerne i det daværende badstueudvalg måtte stadig i gang med optænding lørdag eftermiddag og påfyldning af koks om aftenen, kontrollere brændingen om natten og igen fylde koks på søndag morgen, så de dengang mange vinterbadere kunne få en herlig svedetur søndag formiddag. "Røde Maren" kunne virkelig varme, og så meget, at badstuen igen brændte i 1966. Det gik ud over al indmaden i badstuen.

Så måtte "Røde Maren" lade livet og i den genopbyggede badstue blev der installeret en el-badstueovn med temperaturstyring – og siden er badstuen ikke brændt, men ovnen er udskiftet med en nyere model.

Mange medlemmer har gennem årene nydt et badstuebad onsdag og/eller søndag i vintersæsonen, men fortidens store antal vinterbadere er svundet ind til en meget lille trofast skare.

Hvis den 40 år gamle badstue fornys, kommer der helt sikkert et nyt badstueboom.

Svømning i Kildeskovshallen

Svømmetræning — en god og nyttig vinteraktivitet

Af Mogens Thomsen

Lige siden Kildeskovshallen blev bygget har Hellerup Roklubs medlemmer kunnet træne svømmefærdigheden om vinteren, - hver mandag aften. Ganske vist har vi først 25m bassinet fra kl. 20.45 men mange medlemmer forlader alligevel sofaen til gavn for en god gang motion med efterfølgende tur i saunaen. Har man så også først fået rørt lemmerne ved en gang gymnastik i hal 3 inden svømningen – så er en god nattesøvn garanteret.

Gode svømmelærere har været med til at afpudse stilen så udbyttet af svømningen er blevet endnu større. Så derfor er svømmeprøver ikke noget problem for de aktive svømmende medlemmer.

Gennem årene har vi delt bassinet med andre klubber, men i de senere år har det været med kajakklubberne og vores naboroklub i Hellerup Havn. I Kildeskovshallen møder vi også Gentofte Svømmeklub, som huserer i det nye 50 m bassin.

"AAREN" på langfart

Klubbladet drager også på langfart. Vi har fulgt et blad til modtageren sydpå i Europa

Af Jesper Hansen

I forbindelse med Hellerup Roklubs 75 års jubilæum kan man ikke undgå at trække klubbens medlemsblad "AAREN" frem i rampelyset. Bladet har siden 1934 været et fast bindeled mellem klub og medlemmer. Aaren må ofte have et rigtig stort frimærke på og på langfart, for at nå alle. Cirka 1.000 km fra Hellerup, finder vi en af Aarens trofaste læsere, Ole Tougaard, som arbejder i Bruxelles.

Ole var en gang et særdeles aktivt medlem i Hellerup Roklub, med en rokarriere, som sådan set blev grundlagt på Munkegårdsskolen, hvor han i 1. klasse med jævne mellemrum tæskede en knægt i parallelklassen, indtil de efter nogle år blev enige om at afreagere på en mere kultiveret måde og vaklede mellem boksning eller roning. Deres mødre traf valget – og det blev roning. Den stakkels knægt fra parallelklassen er i dag klubbens kontingentkasserer, Arne Månsson. Drengenes første møde med klubben blev også et møde med den daværende formand, Arne Noll, som mente at kunne se roerpotentiale i begge rødder og i 1961 blev grunden til deres livslange roerliv lagt.

AAREN
MEDLEMSBLAD FOR HELLERUP ROKLUB
Aaren
Nr. 1 JANUAR
Aaren
Hellerup Roklub
Nr. 1 - Januar 2006 1931 2006

Aarens "hoveder"
1956, 1981 og 2006

I gamle numre af Aaren kan vi følge Oles start i klubben og kan konstatere at kaproning og kilometer i tusindvis er blevet en fast bestanddel af hvervet. I 1966 fortæller kilometerstatistikken i Aaren, at indsatsen er faldet til 75 km. Årsagen skal søges i en uddannelse ved landbruget, som bragte afstand mellem Ole og klubben, og da landbrugets højsæson og rosæsonen falder utrolig meget sammen, er det ingen spøg at være roende landmand. "I mine år på landet og senere som soldat vedblev jeg at komme i klubben, når tiden tillod det og var en ivrig saunabader", fortæller Ole, som efter endt uddannelse først slog sig ned på Lolland for siden at fortsætte til Belgien og blive passivt HR-medlem pr.

korrespondance.

Den jævnlige læsning af Aaren holder Ole rimeligt godt opdateret med, hvad der sker i klubben, og til Aareknudens generalforsamling i 1997 troppede han da også op direkte fra lufthavnen med en flaske pragtfuld cognac, som traditionen påbyder, i anledning af, at han var fyldt 50 år. "Men hvad skete, Henrik V. og Per Hallengren tog den og påstod, at vi skulle først drikke sjatterne fra tidligere år. Måske er der stadig lidt tilovers fra min, så jeg kan smage produktet ved lejlighed", udtaler Ole måske lidt vel optimistisk.

Selvom Aaren beretter om mange nye navne, kan Ole konstatere, at visse ting er ganske uforandrede, som f. eks. at Petter stadigvæk ikke kan tale dansk, og selv efter fyrre års modning er det stadig muligt at sætte ansigter på mange gammelkendte rokammerater.

Om fremtidsplanerne fortæller Ole: "Jeg havde planlagt at lægge op 1.12.2006 og blive delvis dansker i Danmark incl. genoptagning af roaktiviteterne også morgenroning med kontigentkassereren og "Redacteuren", hvis de kan komme op om morgenen. Dette er dog blevet, foreløbigt udsat til 2007, da jeg fra september 2005 skal være "Visiting Professor" i internationale forhold og EU-USA relationer ved universitetet i Seattle. Det siges, de har en dejlig roklub der, så den må jeg prøve."

Aaren må have et endnu større frimærke på, så den kan blive løftet over Atlanten og til den fjerne side af USA.

Socialt netværk

Mennesker mødes og venskaber opstår

Af Henrik V. Larsen

En sportsklub består naturligvis af en række medlemmer, som ønsker at dyrke den pågældende sport. Der stilles nogle faciliteter til rådighed, og der vælges nogle mennesker til at varetage forskellige funktioner. Det er jo fint nok! Men hvorledes er tilgangen til denne sportsgren, og hvordan sikrer man, at medlemmerne forbliver i denne sportsklub?

Det er blevet moderne at tale om ens "netværk" eller at man "netværker", altså at man bruger eller støtter/hjælper andre mennesker, som man sympatisere med.

Dette er også meget vigtigt for en sportsklub som Hellerup Roklub. Familierelationer er jo normalt det tætteste netværk, man kan have. Det finder vi også i H.R., dels i form af medlemmer, der er kommet, fordi deres fædre roede, eller fordi man havde fundet en kæreste/kone i Damerne Roklub. I dag er det jo også muligt at have "konen" på vores side af rækværket.

Når vi begiver os uden for familiens rammer, kommer vi til vennekredsen, som også kan være ganske "tæt". Min far blev meldt ind i H.R. i 1933 og allerede samme år, fandt han sammen med tre, fire andre nye medlemmer, og de begyndte at ro sammen og det blev de faktisk ved med i mere end 50 år. Holdet bestod af Fritz Busse, Frederik Nielsen og Hugo V. Larsen og gik under navnet "Knækbrødrene", fordi de altid spiste knækbrød om morgenen efter roturen. I 1960-70erne var der et hold med bl.a. Per Thomsen, der gik under betegnelsen "Undulaterne" og forklaringen skulle søges i deres profession: de var alle frisører!

Går vi frem til de senere år, møder vi "Løbeholdet" med Mogens T., Per H. og Jørgen Wiedemann, som i årevis har løbet sammen ved siden af roningen. Vi møder også "6"-holdet med Hans Sørensen, Jens Århus og flere andre, men skal vi møde dem, ja så foregår det klokken 06.00 om morgenen!

Et ikke helt retvisende navn på et hold er "Bankrøverne". De er naturligvis ikke "røvere", men de fleste kommer fra eller er i bank- og finansverdenen, men faktisk finder man også en advokat, en gymnasielærer og en skuespiller på holdet!

"Mit" eget hold går tilbage til slutningen af 1970erne, hvor vi var nogle stykker, der gerne ville ro noget mere. Vi aftalte at det skulle være morgenroning, og da vi ikke var erfarne

udi denne genre blev det tirsdag og torsdag morgen, heraf navnet "Tito-holdet". Det var også dette hold, der organiserede de mange langture både i Danmark og i udlandet fra 1984 og frem. Holdet består af Ole Sundenæs, Ole Munch, Jacob Z., Erik Møgelvang, Jesper Hansen og undertegnede. Fra holdet er rekrutteret 3 formænd, en næstformand og en redaktør på tyvende år. Vi har haft to "overløbere" til et andet hold. Nemlig Svend Møgelvang og Carl Holm, som begge nu er fuldgyldige medlemmer af "Kortkassen". De øvrige er Julle, Mike og Petter Kahrs, som er mest kendt for deres vinteraktivitet ved bord nr. 1.: Kortspil og flæskesteg i december.

Der findes heldigvis en lang række andre "hold" eller vennekredse, det kan være omkring langdistanceroning eller nogle der bor på samme vej og har opfordret andre til at melde sig ind i H.R. eller bare nogle stykker, der er indmeldt samme år og har fundet sammen.

TiTo-holdet anno 1984: Fra v. Svend Møgelvang, Jacob Zander Nielsen, Erik Møgelvang, Ole Sundenæs, Ole Munch-Andersen og Henrik V. Larsen

Det gode ved alle disse netværk er, at bindingen til Hellerup Roklub bliver endnu stærkere, samtidig med at glæde ved at være sammen betyder godt kammeratskab og gensidig støtte.

Alle disse små netværk samles i et stort netværk: Hellerup Roklub.

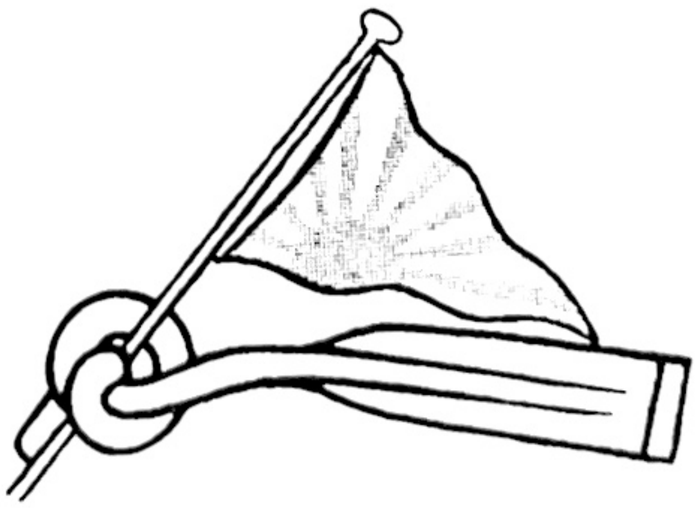
AAREKNUDEN

HRs støtteforening, historie og virke

Af Henrik V. Larsen

Alle sportsklubber med respekt for sig selv har en støtteforening. Det ønskede man også i Hellerup Roklub. I 1945 var der en kreds af mangeårige medlemmer, som indkaldte til stiftende generalforsamling og "AAREKNUDEN" var en realitet. Foreningen blev dog stiftet som "Gamle Hellerup Roere" - G.H.R., men hurtigt lå det fast, at "AAREKNUDEN" skulle være navnet. Det har så siden været til diskussion, specielt efter det blev muligt at optage kvinder. Der er til dato hverken fundet et flertal mod navnet eller et mere retvisende navn.

Foreningens formål har altid været at holde sammen på nuværende og tidligere aktive Hellerup roere og at støtte H.R. økonomisk.

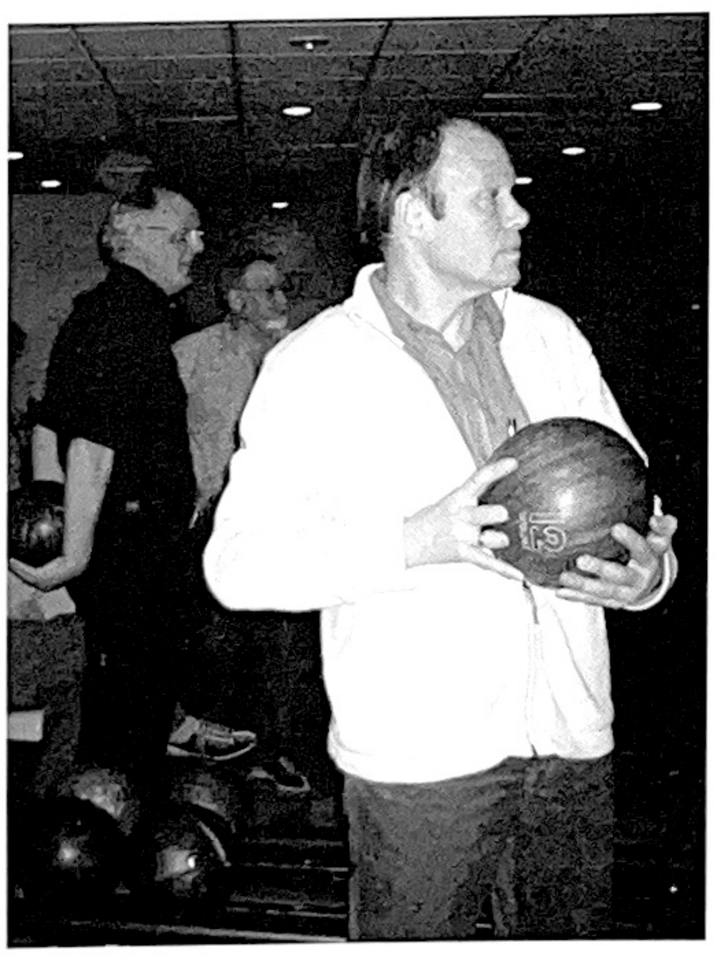
Generalforsamlingen afholdes i klubbens lokaler. Gennem årene har man forsøgt at få overstået generalforsamlingen så hurtigt som muligt for at nå frem til det vigtigste: "maden" Der har været år, hvor generalforsamlingen kunne klares på 12-13 minutter!

I de første mange år var der tradition for at servere gule ærter eller skipperlabskovs og få øl og snaps efterfulgt af kaffe med cognac. Sidstnævnte blev pr tradition givet af de medlemmer, der i årets løb havde haft rund fødselsdag. Den sidste tradition har overlevet, mens maden de senere år er blevet mere ernæringsrigtig og serveres som tag-selv bord. Sildene har dog overlevet indtil videre!

Ud over generalforsamlingen har man normalt afholdt yderligere et arrangement, som

Aareknudens særdeles langtidsholdbare bestyrelse samlet foran Skovhuset:
Fra v. Henrik V., Per, Uffe og Jacob Z.
Herunder: Henrik V. retter sigtet ind.

kunne være bankospil eller en omgang bowling. I 1995 tog man med lejet bus til "Skovhuset" og fik helstegt pattegris og i 2005 var "knuderne" en tur på Middelgrunden.
Den økonomiske hjælp til klubben har ofte været i form af en ny robåd ved jubilæer og 75 års jubilæet er heller ingen undtagelse: Der vil ligge en splinterny 2-årers inrigger klar til dåb den 2. april 2006 som gave fra AAREKNUDEN. I de mellemliggende år har man støttet med penge til traileranskaffelse, emfang i køkken og lignende gode formål.

Foreningens medlemsantal har altid ligget meget stabilt omkrig 80 – 100 medlemmer. Omkring år 2001 var antallet desværre sunket til ca. 75, så i 2002 besluttede man, at vi i roklubbens jubilæumsår skulle nå op på mindst 100 medlemmer igen! Ved ihærdig indsats og positiv velvilje nåede medlemstallet op på 101 ved generalforsamlingen allerede i 2005.

En anden skelsættende begivenhed blev generalforsamlingen den 7. september 2000. Her blev forslaget om adgang for kvinder til AAREKNUDEN vedtaget med 25 stemmer ud af 29 mulige. AAREKNUDEN måtte i lighed med roklubben også gennem en holdningsændring, idet samme forslag i 1997 var blevet forkastet med 20 stemmer imod og 18 for.

Man kan roligt sige, at bestyrelsen i AAREKNUDEN har været kendetegnet af stabilitet, idet der kun har været valgt fem formænd gennem 60 år, nemlig Kai Nielsen 1945-52, Henning Birch 1952-57, Hugo V. Larsen 1957-77, Paul Arentoft 1977-86 og Henrik V. Larsen fra 1986.

Også resten af bestyrelsen tager en ordentlig tørn – den nuværende bestående af Per Hallengren, Uffe Nikolajsen, Jacob Z. Nielsen og Henrik V. Larsen har været uforandret siden 1993.

Men heldigvis sker der løbende gode fremskridt, idet bestyrelsen for AAREKNUDEN er gået aktivt ind i "fundraising" for Hellerup Roklub og foreningen også får mange nye medlemmer af begge køn, som giver mulighed for god økonomisk støtte til Hellerup Roklub i de kommende år.

